

NAGY IBOLYA

Macskakövön

Az út hosszú, macskakővel van kirakva.
Arra járnak kutyák, lovak, hát tele van potyogtatva.
Néha belelépünk, elcsúszunk rajta.
Hihetjük-e, hogy szerencsénket ez majd jól megalapozza?

Lombhullástól tél derekáig

Száraz ágak között suttog a szél.
Arról beszél, hogy közeleg a tél.
Fázós lépted koppan a földön.
Szürkeség, köd – mint egy börtön.

De ha leesik a hó december derekán,
Mosoly ömlik el a kicsik arcán.
És felnőtt fejjel is, lássuk be...
Titkon vágyunk erre.

Fehér lesz minden, szikrázón szórva a fényt,
Árasztva magából a tiszta reményt.
A hónap végén pedig ránk köszönt az ünnep.
Mind közül a legeslegszebb.

A mi ünnepünk

Halkan csorgó fények.
Hangtalan' locsogó némaság.
Fenyőfán billegő díszek.
Rokonok, néhány jó barát.

Szeretetből gyúrt mézeskalács szív.
Papírba csomózott üzenetek.
Susognak a fák: valaki hív.
Valaki jön: ropognak a léptek.

Várod, bár néha már nem hiszed.
Hétköznapiok szürkére festik szemünk?
Közönyös vagy, de belül érzed:
Ez a *mi* ünnepünk.

Holnap

Esik az eső. De HOLNAP sütni fog a nap.
Rossz kedved van, de a HOLNAP vidámabb.
Elfoglalt vagy: erre, sőt arra sincs idő ma.
De minden megváltozik HOLNAPRA.

Mi lesz a holnapból, ha nem vigyázzuk a mát?
Mi lesz a jövőből, ha kivágunk minden fát?
A holnap: fogalom, de a MA: jelen.
Óvni kell, hogy mindig szép legyen.

Kisvödör és homokozó lapát.
Gyermekedtől kaptad a MÁT.
A HOLNAPPAL tartozol neki.
A világ őt is megilleti.

És a *te* türelmed, a *te* időd, a *te* szereteted –
Ma futsz, de HOLNAP... Az időt pénzzé ne tedd.
Te – *te* vagy. A perc elszalad.
Kiknek kellesz, sokan vannak.

Ne hagyd a MÁT prédájául a holnapnak!

Látványtalanul

Tapintás, hangok, ízek, szagok.
Ez marad a világból, ha nem láthatod.
Lépsz, hol mintha föld lenne.
Indulsz, merre vezet Isten keze.

Szín és betű nélkül?
Élni úgy is, rendületlenül.
Nem látni kedvesed arcát.
De tudni: ez nem változtatja vonzalmát.

Simogathatod, érezheted.
A világot így is megölelheted.
Ha mered.

Párhuzamos-találkozó

Mi lesz még, ki a tudója?
A világ mehet erre, mehet arra.
Talán ajándék minden óra.
A percek gazellaként futnak valahova.

A végtelenben egyszer találkoznak.
Együtt vannak újra,
Örülnek az ölelkező párhuzamosoknak,
S ülnek rajtuk láblógotva.

Körben

Az élet hajnalán még nem tudhatjuk, hová érkezünk.
Elindultunk, megjöttünk, s ide tévedtünk.
Nem tudjuk, mi lesz a vége ennek a szereplésnek.
Milyen fogadtatása s hány esélye lesz a fellépésnek.

Két ismeretlen

Megoldani két ismeretlennel egy példát?
Nem ismered talán az etikát?!
Mutakozzanak azonnal be!
Addig nem számolok jottányit se!

Őszből, ha tavaszba...

Lehullott már minden levél. Méltósággal áll a sok kopasz fa.
Érzik, újra meg kell halniuk, s ki tudja, hajthatnak-e tavaszra?
Lombtalan állnak a hideg télben, testük hideg kínozza újra.
Kérgük mélyén őrzik a nyár melegét, s gondolnak rá kigyúlva.

Águkon jég reszket, zúzmara borítja be szorítón, vastagon.
Testüket bőklássa ez is, mégis más, egy kicsit borzalom.
Ám ha a hideg, fagyott ujjak helyett nap cirógat rajtuk megint,
Megérezik hamar, látják, bőrükön érzik, rájuk végre ki tekint.

Összeformnak vele eggyé, a fény tavaszt hint,
S igen, ez a szem szerelemmel tekint.

Tánc

Megszabadul guruló gyöngyeitől a lánc.
Kezdetét veszi egy vad, fergeteges tánc.
Kéz a kézbe, mellhez a mell.
Most senki nem megy el.

Izgatott népek, izgalmas zene.
Senki nem gondolkodik: kell-e.
Egymáshoz nyomakodik két test.
Együtt ropja Buda és Pest.

Lapi, az öregfiú

Ereidben korok vére kering.
Monitorodról a múlt egy darabja tekint.
Láttál már sok mindent, láttad az utat.
Guberálót, ki hasztalan kutat.

Kihajítottak, de túlélted.
Egy igazi manónak köszönheted élted.
Hazahozott, meglátta benned az értéket.
Akkor is becsül, ha nem tudsz sokfélétet.

Nem túl nagy a buksid, nem is bővíthető.
De tudod használni, és ez a fő.
Szép, színes lemezeket olvasol,
Régi nyelveken bár, de gondolkozol.

Windows soha nem fogja szennyezni lelked,
Legyen hát ez a te erényed.
Fekete szemed mutat fehér sorokat,
Számol, ha kell, alkot fájlokat.

Régi korok hírnöke vagy,
(H)írmondó, akit még meghagytak.
Nyugdíjasként élheted napjaid',
Van még, ki dédelgesse lapjaid'.

Tenger

Habzó tenger mosta a partot, mintha koszos lenne.
Tiszta volt, de összes ősi erejét belefektette ebbe.
Mosta minden dagálykor, egyre lázasabban, újra,
Apálykor visszahúzódott a kövekről megfordulva.

Pedig hegyeken átzúduló szökőár is lehetett volna.

Kétéves

Kék macija kis kezében.
Nagy szemével rám nézett éppen.
Rohantában megállt egy percre,
Hogy pillantását rám emelje.

Huncut fény villant tekintetében.
Megfordult, és elszaladt szépen.
Előtte még a macit kezembe nyomta,
Örömet hintve homlokomra.

Hegyeket!

Elindulnék. Szedném a lábam.
Mennék oda, hol még nem jártam.
Hegyket akarok, és erdőt.
Ők adnak igazi, ősi erőt.

Szeretnék lombokat, friss levegőt.
Akarok rá egy kis időt.
Őrület ellen vadvirágot.
Kicsin keresztül láthatod a világot.

Életet akarok, életet!
Igazi, vidám éneket.
Hegyeket, hegyeket!
Ugye, megérted?

Merengő

Hajszolod magad a cél felé, nap nap után.
Eszedbe jut néha: talán az út a fontos igazán?